

Látogatóban sömörös kosboréknál

2008. május 17. Balatonfüred, Tamás-hegy

A helyszín már korábban felkeltette érdeklődésünket, hiszen Molnár Krisztina (10. A) a Kitaibel Pál Középiskolai Biológiai és Környezetvédelmi Tanulmányi Verseny áprilisi országos döntőjére erről a természetvédelmi területről készített kiselőadást. Szalainé Tóth Tünde tanárnő kérdésére, miszerint van-e kedvünk a füredi Tamás-hegyre kirándulni, rögtön igennel válaszoltunk.

Kriszti már kisgyermek kora óta jár családjával erre a helyre, s mára már úgy ismeri ezt a hegyet, mint a tenyerét ☺. Így természetesen ő, és édesanyja, Szabó Gabriella (volt lovassy diák, most a balatonfüredi Lóczy gimnázium biológiatanára) vezetésével jártuk be a területet.

Lelkesen vágunk neki a túrának, s az első, meglehetősen csúszós, köves emelkedő sem szegte kedvünket. Ha néhányan négykézláb is, de végül épségben feljutottunk a hegyoldalba, ahonnan a sokak által csodált, nekünk, környékbelieknek már megszokott Balaton gyönyörű látványa tárult elénk. Ezután kezdődött igazán az, amiért ide látogattunk: a hegy gazdag élővilágának felfedezése.

A hegyoldalt szőnyegként borította az árvalányhaj, ami az időnként megerősödő szélben a tóhoz hasonlóan hullámzott. Nagyszerű élmény volt látni természetes környezetükben azokat a ritka és értékes növényeket, amiket eddig többnyire csak képről ismertünk. A rengeteg virág közül csak néhányat említve: nagyzezerjófű, vitézvirág, vajvirág, pusztai meténg, hegyi len, magyar szegfű... Az orchideaféléket a különösen szép gérbics, a fehér madársisak, valamint a sömörös kosbor, leánykori – bocsánat, latin nevén: *Orchis ustulata* képviselték.

Az egyik legérdekesebb növény számunkra a zsálya volt, ennek ugyanis igen különleges a rovarmegporzása. A virág mélyén lévő nektárt egy, a porzóhoz csatlakozó emelőszerkezet zárja el. Ezt megnyomva megbillen a porzó, és hozzáverődik a rovar hátához, ami a kihullott virágport a következő virágba magával szállítja. Mi – alkalmas rovar hiányában – egy botot hívtunk segítségül, s bármilyen hihetetlen, a zsálya, ahogy Uri Geller mondaná, „működött”; úgy, ahogy a természet megalkotta: tisztán, szabályosan, nem volt itt semmiféle könnyen kiismerhető mentalista trükk.

Ebédünket is a szabadban költöttük el szitakötők, gyíkok, kardoslepkék társaságában. A túrát fagyfaltozással fejeztük be.

Köszönjük Krisztinek és Gabi néninek ezt az izgalmas és tanulságos napot, és Tünde néninek az egész éves segítő munkáját, lelkesedését és türelmét!

A biológia szakkörösök nevében:

Gubicza Krisztina 11. A

Ősszel újra eljövünk!